

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 iunie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Nicolae Gordilă,

Judecătorii - Elena Covalenco, Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui

Mustea Radu Feodor, născut la 17 decembrie 1991, originar și domiciliat în or.Orhei, str.T.Ciobanu 8, ap.34 și

Voziac Alexandr Nicolae, născut la 02 aprilie 1993, originar și domiciliat în or.Orghei, str.T.Ciobanu 8, ap.17.

Termenul examinării cauzei:

1. 19.06.2012 - 28.08.2013 - prima instanță;
2. 26.09.2013 - 12.12.2013 - instanța de apel;
3. 25.04.2014 - 04.06.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 28 august 2013, Mustea Radu și Voziac Alexandr au fost condamnați în baza art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, la cîte 4 ani închisoare, fiecare iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă a cîte 3 ani, fiecare.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Mustea Radu și Voziac Alexandr, în mod solidar, în beneficiul părții vătămate Nour Roman a prejudiciului moral în sumă de 10000 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Mustea Radu și Voziac Alexandr, la 09 martie 2012, aproximativ la ora 17.30, aflîndu-se în cafeneau „Orhei” din str.V.Lupu 160, or.Orhei, din intenții huliganice, încălcînd grosolan ordinea publică și exprimînd o vădită lipsă de respect față de societate, au iscat un conflict cu conducerea întreprinderii - cet.Nour Roman, Nour Nina și barmenul Tataru Serghei, în cadrul căreia au aplicat violență nepericuloasă față de Nour Roman și Nor Nina, manifestată prin aplicarea loviturilor cu mîinele și picioarele, care a încercat să curme actele huliganice, opunînd rezistență.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul și partea vătămată Nour Roman, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpaților pentru fapta comisă să le fie stabilită pedeapsa închisorii de cîte 4 ani pentru fiecare, iar în temeiul art.85 Cod penal, prin cumulul de sentințe, parțial a le adăuga 3 ani închisoare din pedeapsa fixată prin sentința din 27.01.2009, stabilindu-le definitiv cîte 5 ani închisoare, pentru fiecare, pe motiv că la stabilirea pedepsei inculpaților, cu suspendarea condiționată a executării ei, prima instanță nu a ținut cont de

prevederile art.90 alin.(10) Cod penal, și neîntemeiat nu a aplicat în privința acestora prevederile art.85 Cod penal, precum nu a indicat nici motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, neluându-se în considerație persoana inculpaților, care la locul de trai se caracterizează negativ, anterior fiind judecați pentru infracțiuni similare, că nu și-au recunoscut vina, pledînd nevinovați, de unde se poate trage concluzia că pedeapsa aplicată nu-și va atinge scopul de corijare și reeducare a acestora;

- partea vătămată, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpaților să le fie stabilită o pedeapsă mai aspră, față de cea aplicată de prima instanță, cu admiterea integrală a acțiunii civile în partea prejudiciului moral în mărimea solicitată de 20000 lei, considerînd că prin pedeapsa stabilită nu va fi atins scopul pedepsei penale, deoarece prin acțiunile inculpaților a fost înjosită onoarea și demnitatea sa, iar suma prejudiciului moral ce a fost dispusă spre achitare de prima instanță în mărime de 10000 lei, nu este echitabilă în raport cu suferințele fizice și psihice, pe care le-a suportat în urma acțiunilor huliganice a inculpaților.

4. Prin decizia și încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013 și 17 decembrie 2013, au fost admise apelurile procurorului și a părții vătămate, casată sentința în latura pedepsei și pronunțată o nouă hotărîre, prin care lui Mustea Radu și Voziac Alexandr, în temeiul art.85 Cod penal, prin cumulul de sentințe, prin adăugarea parțială a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Orhei din 27 ianuarie 2009, le-a fost stabilită pedeapsa definitivă de cîte 5 ani închisoare, pentru fiecare.

Conform art.90 alin.(11) Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă a cîte 5 ani, pentru fiecare. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și corect a încadrat acțiunile inculpaților în baza art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, însă incorect a aplicat pedeapsa inculpaților, care este prea blîndă, reieșind din prevederile art.61, 75 Cod penal, circumstanțele cauzei și persoana acestora, care au fost condamnați și au comis o infracțiune în termenul de probă, astfel că fapta în cauza dată a fost comisă la 09.03.2012, adică pînă la expirarea termenului de probă și prima instanță incorect a concluzionat că pedeapsa este deja ispășită.

La fel, instanța a constatat că, deși inculpații au săvîrșit infracțiunea în termenul de probă, fapta lor, potrivit art.34 alin.(5) lit.e) Cod penal, nu constituie recidivă, și infracțiunea anterioară a fost comisă de ei în timpul minoratului, prin urmare instanța urma să aplice în privința inculpaților prevederile art.85 și 90 alin.(10) Cod penal, cumulîndu-le la pedeapsa aplicată, pedeapsa stabilită prin sentința anterioară.

Totodată, instanța de apel, reținînd faptul că inculpații au comis infracțiunea anterioară fiind minori, iar instanța la stabilirea pedepsei nu a respectat prevederile art.70, 79 Cod penal, că infracțiunea de care au fost recunoscuți vinovați face parte din categoria celor mai puțin grave, de vîrsta lor tînă, a considerat posibil de a le mai acorda o șansă pentru integrarea socială și a aplica dispozițiile art.90 alin.(11) Cod penal, menținînd condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Referitor la cerințele invocate de către partea vătămată, prin care solicită încasarea de la inculpați a prejudiciului moral în sumă de 20000 lei, instanța de apel a considerat că suma de 10000 lei, care a fost dispusă spre încasare în mod solidar de la ambii inculpați în beneficiul acestuia, este suficientă să aducă satisfacție morală părții vătămate pentru suferințele cauzate prin acțiunile inculpaților, iar însăși faptul că aceștia din urmă sînt condamnați și supuși răspunderii penale, este în măsură să compenseze, în parte,

prejudiciul moral adus lui R.Nour, din care motiv, în partea dată, instanța a considerat apelul părții vătămate neîntemeiat.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicit casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel, constatînd cu certitudine împrejurările de fapt și aspectele de drept a cauzei, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale nu a ținut cont de dispozițiile art.61, 75 Cod penal, deoarece pedeapsa stabilită nu a fost apreciată în coroborare cu faptele comise și consecințele acesteia, nu a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, de persoana inculpaților, și anume că dînșii anterior au fost judecați, manifestă agresivitate în societate și tulbură ordinea publică, iar fiind trași la răspundere penală, concluzii potrivite nu au făcut, au săvîrșit cu intenție și repetat acte de huliganism, la locul de trai se caracterizează negativ, vina nu și-au recunoscut-o, nu s-au căit sincer de cele comise și nu au reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune; în cauză nu au fost stabilite careva motive care ar permite instanței de a conchide că nu este rațional ca inculpații să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege, pentru fapta săvîrșită.

6. Asupra recursului declarat, partea vătămată a depus referință, pronunțîndu-se pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror, cu remiterea cauzei la rejudecare.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, ca temei de casare a deciziei instanței de apel, procurorul invocă art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul constată că temeiurile la care se referă recurentul, nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din textul recursului ordinar, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărîrea instanței de apel numai referitor la suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea aplicată lui R.Mustea și A.Voziac pe termen de probă.

Motivul recurentului, precum că instanța de apel incorect a individualizat pedeapsa și greșit a aplicat prevederile art.90 alin.(11) Cod penal, Colegiul penal î-l consideră neîntemeiat.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a prezentului Cod.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rînd, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, în special, a prevederilor art.90 alin.(11) Cod penal.

Totodată, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedepsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Aceste prevederi legale întocmai au fost respectate de instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei lui R.Mustea și A.Voziac, deoarece instanța, casînd sentința, a corectat eroarea comisă de prima instanță, care la pedeapsa stabilită nu a ținut cont de prevederile art.90 alin.(10) Cod penal și nu a cumulat parțial sau total pedeapsa aplicată prin sentința anterioară, stabilindu-le inculpaților pedeapsa definitivă de cîte 5 ani închisoare, pentru fiecare.

Totodată, instanța a dispus că pedeapsa aplicată urmează să fie suspendată condiționat pe un termen de probă de cîte 5 ani închisoare, pentru fiecare.

Articolul 90 alin.(11) Cod penal, stipulează că, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvîrșește în termenul de probă o infracțiune din imprudență sau o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată.

Reținînd cele enunțate, rezultă că instanța de judecată, ținînd seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, necătfînd la faptul că acesta a comis o infracțiune în termenul de probă.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanța de apel, la aplicarea pedepsei, a ținut seama de gradul de pericol social al infracțiunii săvîrșite, de persoana inculpaților, care au comis o infracțiune, ce face parte din categoria celor grave, de vîrsta tînăra a acestora, că infracțiunea anterioară a fost comisă în timpul minoratului, unde la stabilirea pedepsei nu au fost respectate de instanță prevederile art.70, 79 Cod penal și, reieșind din scopul pedepsei penale, a considerat posibilă corijarea și reeducarea inculpaților fără izolarea lor de societate, dispunînd suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite acestora pe un termen de probă de cinci ani, pentru fiecare.

Astfel, instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpaților a respectat prevederile art.61, 75, 90 alin.(10), (11) Cod penal, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana inculpaților, de circumstanțele atenuate și agravante, din care motiv, argumentele recurentului, precum că hotărîrea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei stabilite, sînt neîntemeiate, deoarece decizia este bine argumentată, motivată și nu contravine prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

Lipsită de temeii este și afirmația autorului recursului, precum că instanța de apel nu a ținut seama de faptul că inculpații nu-și recunosc vina, deoarece, acesta este un drept al inculpaților prevăzut de art.66 Cod de procedură penală, dar nu o obligație.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care se face referire și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, deoarece instanța s-a pronunțat detaliat și motivat asupra tuturor motivelor aduse în apel, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului, acesta este expus destul de clar, iar pedeapsa aplicată inculpaților a fost individualizată potrivit legii.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui Mustea Radu și Voziac Alexandr, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun